

een gouverneur-generaal aan het hoofd die in geval van nood op eigen gezag alle besluiten mocht nemen die hij geboden achtte. Dan werden ca. tienduizend simpele *Kamikaze*-vliegtuigen in gereedheid gebracht die zich, als de Geallieerde invasievloten naderden, elk op een schip te pletter moesten werpen. Die Geallieerde schepen zouden voorts aangevallen worden (wij maakten er al melding van) door ca. drieduizend houten schepen met explosieven in de boeg en door een onbekend aantal één-mans-torpedo's. Alle kustgedeelten die voor landingen in aanmerking leken te komen, werden in staat van verdediging gebracht en op geringe afstand landinwaarts werden daar ondergrondse schuilplaatsen geconstrueerd, waar voorraden munitie en voedsel opgeslagen werden.

Het leger in Japan telde in de lente van '45 ongeveer tweemiljoen-zeshonderdduizend militairen, allen geschoold en van vuurwapens voorzien. Daarnaast evenwel was op 13 april, kort na de vorming dus van het kabinet-Soezoeki, de oprichting bekendgemaakt van een Nationaal Vrijwillig Strijdkorps, dat tot taak zou hebben het leger te helpen bij het afslaan van een invasie. Leden van dat strijdkorps werden opgeleid voor de guerrilla, veel van hun wapens waren maar pover: een jachtgeweer, een oude musket, een bamboespeer, een pijl-en-boog, maar het werden miljoenen die deze primitieve wapens, en soms ook de betere die beschikbaar gesteld werden, leerden hanteren, vooral nadat het Japanse Lagerhuis in juni een wetsvoorstel had goedgekeurd dat alle jongens en mannen van zeventien tot vijftig jaar en alle meisjes en vrouwen van zeventien tot veertig verplichtte tot het Strijdkorps toe te treden. Het Korps telde tenslotte meer dan dertig miljoen leden – onder hen bevonden zich talloze kinderen aan wie geleerd was hoe zij, als Geallieerde tanks naderden, zich met explosieven om hun middel vlak voor die tanks moesten werpen.

Deze volksmobilisatie had een dubbel effect: in Japan zelf maakte zij het voor een ieder die de oorlog wilde beëindigen, nòg moeilijker om met duidelijkheid voor zijn standpunt uit te komen: er heette een nationale wil te zijn, er was een 'keizerlijke weg' aangegeven – wie waagde het, daar dwars tegenin te handelen? En buiten Japan, en daar met name bij de Amerikaanse oorlogsleiders, wekte die volksmobilisatie, welke betekenis in Japanse radio-uitzendingen voortdurend onderstreept werd, een aanzienlijke bezorgdheid: als inderdaad de Amerikaanse strijdkrachten, wanneer zij zich eenmaal op Kioesjoe en Honsjoe bevonden, bestookt zouden worden door miljoenen Japanners die eenzelfde doodsverachting aan de dag zouden leggen als het geval was geweest op alle eilanden waar men na die eerste landing op Guadalcanal, begin